

ΕΤΟΣ 5ο

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 20

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1988

ΤΑΧ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΚΑΛΑΡΗ 52

454 44 Ιωάννινα

ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ

ΣΥΛΛΟΓΟ ΔΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Με τα πρώτα χιόνια

Στα τέλη του Οκτώβρη και όταν τα πρώτα χιόνια άρχισαν να πέφτουν στη Νεμερτσικά και στα Μπόζοβο και η θερμοκρασία να πλησιάζει στο μηδέν απογοητεύτησαν το χωριό μας και οι τελευταίοι παραθεριστές που η ολιγοήμερη απουσία τους τους κατάρτισε μάλλον στους μόνιμους κατοίκους. Πρόκειται για τις οικογένειες του Παναγιώτη Παππά, του Λευτέρη Μουστάκη και του Κώστα Λεοντόπουλου, που άφησαν όμως πίσω για λίγες μέρες το Χριστόφορο Μούστο με τη Χριστίνα και τον Λεωνίδα Κουτσουμπάνα με τη Λούκα.

Επίσης από τους τε-

λευπαίους που άφησαν το χωριό ήταν για πρώτη φορά και ο Νίκος Διαμαντόπουλος με τη Βάσω.

Μετά από το ξεπεσμό και των τελευταίων αυτών οικογενειών, τότε καταλαβαίνουν πως πως ήρθε ο χειμώνας, πως θα ακολουθήσουν μέρες μοναξιάς και μονοτονίας, απελυσίας και ερημιάς που έλεγαν οι χωριανοί.

Ας ευχηθούμε όμως να περάσουμε όλοι καλό χειμώνα και την άνοιξη να μας φέρει τα ελπίδια, όπως συμβαίνει συνήθως θα ξαναχθουν πάλι οι χωριανοί.

Κουράγιο λοιπόν και καλό χειμώνα.

Συνέχεια στη 2η σελ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Του ΔΗΜ. Κ. ΠΟΤΣΗ

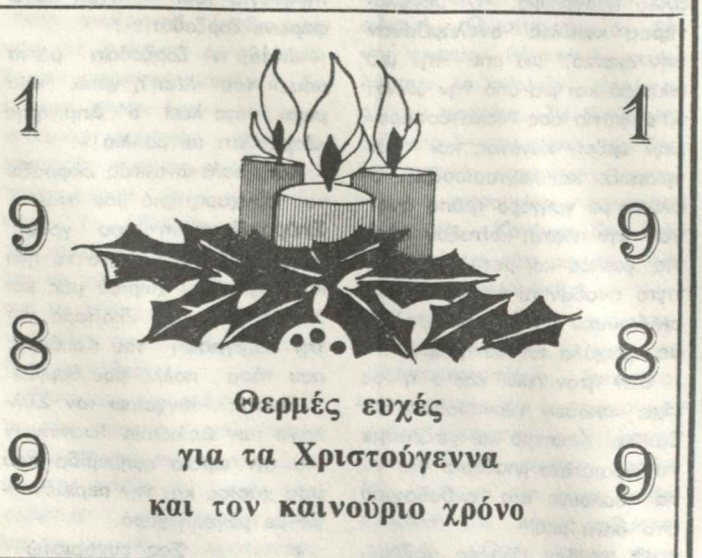
Είναι τόσο δίκαιο και ανιδιοτελή θάλασσα, να τιμούμε, να αγαπάμε και να σεβόμαστε την γάμη μάνα. Βέβαια όλα αυτά και για όλους μας, γίνεται πάντα με λίγη... καθυστέρηση, δηλαδή τη στιγμή που και εμείς οι ίδιοι γινόμαστε γόνιμοι.

Θάθελα να μεταφέρω εδώ, λίγες σκέψεις που έκανα γύρω από το ανεξάντλητο θέμα «η αγάπη της μάνας» που άνοιξε σε μια διάλεξη. Ξέρω όμως πως θάνα η αντίδραση των περισσότερων. Και λοιπόν;

Το θέμα είναι πολύ κοινό και κυρίως αυτονοήτο! Κάθε μάνα αγαπά τα παιδιά της και θυσιάζει για αυτά! Αυτή είναι η μόνη αλήθεια. Και από καρδιά πόρα με απασχολεί το χωριό εκείνο της Γραφής που είναι αφιερωμένο στον ύμνο της αγάπης. Εάν ταις γλώσσας των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπη δε μη έχω, γέγοναι καλός ημών ή κακός αλλοτρίων...», και στη συνέχεια όλες εκείνες οι μισανθρωπικές έννοιες για την περιουσία της αγάπης. Διαβάζοντας το και ξαναδιαβάζοντας, φτάνω πάντα στο ίδιο συμπέρασμα: «Οτι δεν αγαπάμε πραγματικά τους συνανθρώπους μας και αν κάποτε προσποιηθήσουμε ειλικρινά να μεταφέρουμε τον ύμνο αυτό της αγάπης στους εαυτούς μας, τότε θα καταλάβουμε πόσο λίγο πραγματικά τηρούμε τις εντολές».

ΑΓΑΠΗ θα πει αυταπάτηση, αλογία, συγκύρωση, καλοσύνη, ανεξισαλία, ιδιοτυπία. Ποιος από όλους εμάς αλήθεια, δεν φέρει στο νου του, τις αμέτρητες φορές που πλήγωσε τη Μάνα.

Συνέχεια στη 2η σελ.

Το χωριό συνδετικός κρίκος στο σήμερα και το χθες

Σήμερα που η κοινωνική σήψη δυναμιτίζει την εθνική μας υπόσταση και κλυδωνίζει επικίνδυνα την πορεία μας στο μέλλον κάποιες σκέψεις επανατοποθετούν το χωριό στα επίκεντρα της επικαιρότητας. Δεν θέλουμε να κωτίσουμε το πράγμα από την οικονομική, την πολιτική ή κάποια άλλη διάσταση, αλλά να δούμε πως η ακαριαία αποσύνδεση του σύγχρονου ανθρώπου από το φυσικό λίκνο το χωριό του και ο εναγκαλισμός του με το άστυ δημιουργεί μια σχέση ασυμβατότητας και ασυγχρονιστικότητας. Η καινούρια του ζωή είναι γεμάτη αντιφάσεις και αδιέξοδα που δύσκολα μπορεί να ερμηνεύσει. Ποικίλες κοινωνικοπολιτικές ιδεολογίες τον προσηλώνουν με μεγάλη ταχύτητα χωρίς να μπορούν να τον λυτρώσουν από πολλά ερωτηματικά που καθημερινά συνωθούνται μέσα του. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση χάνει την προσωπική ταυτότητα εν ονόματι του εκσυγχρονισμού και τις προγονικές αρετές που κουβαλούσε μαζί του τη ρίχνει στην πυρά του αναχρονισμού.

Όλα τα πρότυπα ζωής που σεβίζονται τεχνικώς και εναλλάσσονται ταχυδακτυλουργικά κατατίνουν στον ξέφρενο καταναλωτισμό που οδηγεί στον αθέμιτο ανταγωνισμό την ταρλατανιά, την ιαπότη. Η έλλειψη επικοινωνίας και εμπιστοσύνης των ανθρώπων μεταξύ τους αλλά και των ανθρώπων από την κορμηλή της πολιτιστικής πυραμίδας εντείνει την ανθρώπινη απομόνωση και ολοκληρώνει την εικόνα του κοινωνικού ισοραλισμού.

Αλλά ποιος φταίει για όλα αυτά; Μήπως η ραγδαία αστικοποίηση του σύγχρονου ανθρώπου σε περατουπόλες χωρίς τις στοιχειώδεις ανθρώπινες υποδομές, μήπως η ψυχοσύνθεση σε κατευθυνόμενα και ωραιοποιημένα πρότυπα ζωής — ξενόφερτα ενίοτε — μήπως η ψυχολογία της λαγέλης να θέλει να ταυτισθεί με τον διπλανό του, αισθανόμενος έτσι ασφαλής και εναρμονισμένος με τις απαιτήσεις της εποχής. Εξ άλλου η ανάπτυξη της τεχνολογίας και

των εφαρμογών της είναι τέτοια που κρατά τον άνθρωπο σε αγώνια και πολλές φορές σε απόγνωση αντυχόν και δεν μπορείς εγκαίρως να γευθεί τους καρπούς της.

Αλλά ίσως ο σύγχρονος άνθρωπος θα αντισταθεί σ' αυτή την υποτέλεση παραδεδεγμένων αξιών και την αλλοτρίωσή του: Σίγουρα όχι επιστρέφοντας στο παρελθόν, γιατί τότε θα ήταν ουτοπία, αλλά παντρεύοντας αρμονικά το παρόν με το κοντινό παρελθόν. Ένας τέτοιος συνδετικός κρίκος στο σήμερα και το χθες θα χρησιμεύσει το χωριό, το ξεχασμένο από πολλούς. Η συκή επαφή μαζί του πρέπει και μπορεί να παίξει τον λυτρωτικό του ρόλο στον οποιοδήποτε επισκέπτη του και κυρίως στον πρώην κάτοικό του.

Ας δούμε λοιπόν με ποιους τρόπους μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο. Πρώτον θα του απαλλάξει τον ψυχικό του κόσμο και θα τον συντονίσει με τους κοσμικούς ρυθμούς της αλήθειας και αμολυντής φύσης και στη συνέχεια θα τον αποφορτίσει με ότι αρνητικό έχει συσσωρευτεί μέσα του. Δεύτερο θα ξυπνήσει τα παιδικά του βιώματα και θα νοιώσει να πάλλεται ανάμεσα στη γοητεία της ανθρωπιάς, της αλληλοκατανόησης και αλληλοαναγνώρισης. Τρίτο θα νοιώσει εντονότερη γύρω του την ανθρώπινη ζεστασιά, θα ξαναμάθει να νοιώθει τον διπλανό του σαν προέκτασή του εαυτού του 'με τις ίδιες αδυναμίες και τις ίδιες εσωτερικές δομές με αυτόν. Τέταρτο θα μάθει να τοποθετεί τις ανάγκες του με αυστηρά κριτήρια και θα απαλλαγεί από τις τεχνικές και επιτήσιες ανάγκες που τόσο σήμερα κουράζουν τον άνθρωπο. Πέμπτον και βασικότερο θα μάθει να συμπεριβληθεί με το περιβάλλον και να ζει αρμονικά και όχι ανταγωνιστικά με αυτό. Αυτό το τελευταίο θα μας απασχολήσει και πάλι.

Συμπερασματικά λοιπόν το χωριό μπορεί να γίνει η ασφαλιστική δικλίδας στη φορητισμένη ζωή μας.

Η επιφυλλίδα μας

Τα προβλήματα του χωριού

Όπως κάθε άνθρωπος έτσι και το πολιτικό — κοινωνικό κύτταρο που λέγεται οικισμός, συνεισφέρει ή χωριό συναντά ενίοτε ορισμένες δυσχέρειες που θα πρέπει να αντιμετωπίζονται συλλογικά με την ηθική και υλική συμπαράσταση όλων των κατοίκων και των φορέων με την κατάλληλη επικοινωνία.

Το χωριό μας έχει παραμεινεί στο παρελθόν για πολλούς και διαφορετικούς από τον καθένα μας λόγους. Τα γονικά στίγματα αφέθηκαν στην τύχη τους. Ο χρόνος, πα ζώα και οι επιτηδείοι οικοδομικών υλικών έχουν κάποιο μερίδιο στην καταστροφή τους με βασικό την αμέλεια των ιδιοκτητών και κληρονόμων τους. Τα αμπελοχώραφα που άλλοτε ανθούσαν έγιναν βοσκότοποι. Τα διαχωριστικά μεταξύ τους σύνορα έγιναν αγνώριστα από τα αγριόδενδρα ή καπετράφθηκαν από τα αγριόδοξα.

Μια πραγματικά ωραία και

καλοπροαίρετη πρωτοβουλία να ανακηρυχθεί το χωριό — όπως και του άξιζε — «παραδοσιακός οικισμός» που οι οραματιστές της προσέβλεπαν στην ανοικοδόμησή, την κρατική μέριμνα και ενίσχυση στους κατοίκους, και αρχήν περιορίστηκε στην αποστολή περιορισμένης ποσότητας ευλείας και πλάκας που κυριολογικά αρπάχτηκε δίχως να χρησιμοποιηθεί. Και τούτο διότι παράλληλα δεν λειτουργήσε προγραμματισμός και αστυνόμευση που έπρεπε να γίνει. Η ακολουθήσασα ασφυκτική αστυνόμευση σε μικροεπεκτείνες και η εμμονή σε χρονόμενες δόσεις με αντικοινωνικούς για την εποχή όρους έθεσε τη σφραγίδα της αποτυχίας στην ανόρθωση. Σήμερα μπορούμε να ισχυριστούμε ότι ΕΚΤΟΣ του «φυσικού κάλλους» που δικαιολογούσε τον χαρακτηρισμό του «παραδοσιακού» οι υπόλοιποι συντελεστές που αναφέρονται στην υ-

πουργική απόφαση 10977 της 18-5-1988 (Φεκ. 352-2) της δίχως καθυστέρηση να εφαρμόζονται και το χωριό να αποκτήσει την παλαιά του αίγλη και το κοινωνικό προβάδισμα που είχε στο Παγγώνι. Οι άρρι διαδωσείς έχουν αλλάξει σήμερα και η επιστροφή στις ρίζες τόσο για συναισθηματικούς όσο και φυσικούς λόγους καθημερινά γίνεται ποιο επιτακτική προτεραιότητα στην ηλικία προς το παρόν. Η κατανόηση της πολιτικής πρέπει να απραφεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Η αυτοδίκαιη αρχίζει να ριζώνει στην ύπαιθρο αλλά συνάμα παρουσιάζει και ανεπάρκεια προβλήματα. Τον χαρακτήρα του Έλληνα. Συναντάται επιμονή σε πολλές ιδέες και συνήθειες, εθεσθευτικές προσωπικές αδυναμίες, εγωισμοί, αυταρχισμοί, φιλοδοξίες και εσθελισμοί στις διοικήσεις τοπικών συμβουλίων και συλλόγων. Παρατηρείται η εκλογική συγγενικών και φιλικών προσώπων που δημιουργούν πατριές δυσκολίες στην λήψη δημοκρατικών αποφάσεων. Η απόκτηση τίτλου μετατρέπεται σε αυτοεξοχισμό. Και διαφαίνονται

Προε-18-5-1988 (Φεκ. 352-2) της δίχως καθυστέρηση να εφαρμόζονται και το χωριό να αποκτήσει την παλαιά του αίγλη και το κοινωνικό προβάδισμα που είχε στο Παγγώνι. Οι άρρι διαδωσείς έχουν αλλάξει σήμερα και η επιστροφή στις ρίζες τόσο για συναισθηματικούς όσο και φυσικούς λόγους καθημερινά γίνεται ποιο επιτακτική προτεραιότητα στην ηλικία προς το παρόν. Η κατανόηση της πολιτικής πρέπει να απραφεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Η αυτοδίκαιη αρχίζει να ριζώνει στην ύπαιθρο αλλά συνάμα παρουσιάζει και ανεπάρκεια προβλήματα. Τον χαρακτήρα του Έλληνα. Συναντάται επιμονή σε πολλές ιδέες και συνήθειες, εθεσθευτικές προσωπικές αδυναμίες, εγωισμοί, αυταρχισμοί, φιλοδοξίες και εσθελισμοί στις διοικήσεις τοπικών συμβουλίων και συλλόγων. Παρατηρείται η εκλογική συγγενικών και φιλικών προσώπων που δημιουργούν πατριές δυσκολίες στην λήψη δημοκρατικών αποφάσεων. Η απόκτηση τίτλου μετατρέπεται σε αυτοεξοχισμό. Και διαφαίνονται

Συνέχεια στην 3η σελ.

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΔΟΛΙΩΤΙΣΣΑΣ

Νοσταλγώντας τα περασμένα

Μπήκαμε στη σαρακοστή. Σε λίγες ημέρες θα γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα.

Σαρακοστή! Η λέξη αυτή για τον περισσότερο κόσμο δεν έχει κανένα ιδιαίτερο νόημα και αν ρωτήσεις μάλιστα κάποιον νέο το μόνο που μπορεί να σου απαντήσει είναι η ανάλυση της λέξης ετυμολογικά.

Η ακρότη μου τις ημέρες αυτές ηγείται σε μια άλλη εποχή. Στην εποχή που ο κόσμος κρατούσε πραγματικά σαρακοστή με πείση και θέληση.

Όλη η οικογένειά νήστευε κρέας δεν έμπαινε στο τσουκάλι να θάσει, τα όσπρια και τα λάχανα διαδεχόταν το ένα το άλλο κάθε μέρα.

Το τυρί δεν είχε καμιά θέση στο τραπέζι τις ημέρες αυτές. Εκείνο που μου έχει μείνει από τη σαρακοστή είναι που ρωτούσα τη μάνα μου τότε θα ανοίξουμε τον τενεκέ (δοχείο) με το τυρί; και αυτή μου απαντούσε τα Χριστούγεννα. Προσπαθούσα με την παιδική μου αίσθηση να σπρώξω τις ημέρες να έρθουν τα Χριστούγεννα γρήγορα και κάθε τόσο ρωτούσα. Πόσο θέλουμε ακόμη πολύ αργούν αυτά τα Χριστούγεννα. Οι ετοιμασίες των γυναικών ήταν συνδεδεμένες με την χαρά των Χριστούγεννων.

Το σάββατο των σπιτιών, το πλύσιμο των ρούχων και τίδως τα χοντρά που δεν ήταν τίποτε άλλο από τράγια στρωσίδα και κουρελούδες. Την παραμονή πάλε τα κάλιντα, η χαρά των παιδιών. Μέσα στα χρόνια και με τα κατσούλια στο κεφάλι ιατηρούσαν οι φωνές που «Χριστούγεννα, Χριστούγεννα».

Οι νοικοκυρές καλωσύναντες που έδιναν αυγά, καρύδια, σόκα λιασμένα και την παραδοσιακή κάλιντα φτιαγμένη από το χέρι της κάθε νοικοκυράς από το αλεύρι της χρονιάς. Ο μεγαλύτερος της παρέας περνούσε τις κολομπές σε ένα σόκι που πάνω κρατούσε όρθιο για να μη του πέσουν.

Όταν τελειώναν τα κάλιντα σε όλα τα σπίτια τα παιδιά πήγαιναν σε μια μεγάλη πόρτα και επάνω στα πέτρινα

πεζούλια γινόταν το μοίρασμα πάντα δίκαιο.

Τα τυχερά παιχνίδια με τον ερχομό και της Πρωτοχρονιάς έκαναν την εμφάνισή τους τις ημέρες αυτές, όπως πάντα όλα, οι πλάκες και οι ποδιές.

Η χαρά μας θυμάμαι ήταν μεγάλη μόλις βλέπαμε ότι δεν χιονίζει έξω. Όλοι τα παιχνίδια της γειτονιάς μαζεμένα σε μια και ο ένας είχε ελπίδα να παίξει.

Η χαρά μας θυμάμαι ήταν μεγάλη μόλις βλέπαμε ότι δεν χιονίζει έξω. Όλοι τα παιχνίδια της γειτονιάς μαζεμένα σε μια και ο ένας είχε ελπίδα να παίξει.

Θυμάμαι όταν έχανα τα λεφτά όλα παρακαλούσα κάποια φίλη μου να με δώσει με το γνωστό στείς μου μια φορά.

Ο χιονοπόλεμος ήταν το αποκορύφωμα τις ημέρες αυτές. Η ζωή μας ήταν ανέμελη με μια πολύ λίγες ανέσεις αλλά με τόσες χαρές που πιστεύω πως ο κάθε ένας από εμάς που τα ζήσαμε όλα αυτά όσα καλά και αν μας έφερε ο πολιτισμός και η τεχνολογία της εποχής μας πάντα θα νοσταλγούμε την αγνότητα των τότε παιχνιδιών την νοστιμιά της σπαρμένης κολιανθίνης και την αλληλεγγύη της πλάκας που έφτιαχνε η μάνα μας. Δολιώτισσα

ΡΙΞΑΝΕ ΛΑΔΙ ΣΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

- Μπέτζιος Ηλίας 7.000
- Μπέτζιος Παύλος 7.000
- Μπέτζιος Ελευθ. 7.000
- Μπέτζιος Αγγέλα 3.000
- Διαμαντόπουλος Νίκος 2.000
- Διαμαντόπουλος Π. 2.000
- Ζωίδης Ελευθέριος 1.000
- Αρδούνης Γεώργιος 5.000
- (δικά της αδελφής του κας Χριστ. Μούστου).
- Μούστος Γ. Χριστ. 3.000
- Βελόκας Ν. Χριστ. 5.000
- Φούκας Θεοφάνης 3.000
- Ζωίδης Ελπίδα 2.000
- Παπα Αριανή 1.000
- Ζωίδης - Υφαντή Μοίρη 1.000

Στη μνήμη του πατέρα μου:

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΠΟΤΣΗ

Νισ ήταν αλήθεια να ήσανε — καθώς λασχάρια τό —

ιαπύνη πούνα ασηροφραγιά, παραμυθιμένα νύχτα, να πάω να κάτσω στο Δολό, θυμάμαι ν' αλάσσαν, ν' αλάσσαν και πον Κουδιαρά αλλόλοχα να βουίζει, αλά, τα προβατοκούδουνα ν' αχούν στον Αη - Δημήτρη.

Και όταν θα ανάσει ο Αυγερινός και στα βουνά (χαράξει).

Να βλέπω τον πατέρα μου εκεί ψηλά στη ράχη να ροβιόλα τα πρόβατα, νερό να παν να πιούνε στη Μούρσα μέσα στο χωριό και να ξεκουραστούν. Νισ αλήθεια πατέρα μου, η όλη σου την παρόρρηση Νάστρου εκεί τον κλασένε στον Κασσιάρη που σπου Κασσιάρη αργότερα, στην Παγωνιά σου (πέρα).

Νισ ήταν πρόλας να σε δω, να σπύλωνα δυο λόγια πως ήταν οι ράγες κάποτε, πως καταπνιχόταν τότε. Χρόνια πατέρα εθγαίνες εκεί ψηλά στο αγνάντιο με το χεμώνα μ' ανοίξη προσημειωνόταν για ναρθο να σου γλυκάνω τον χαϊμό, μαζί σου για να κλάψω μαζί, κάθε φορά, αλλοίμονο σ' έβλεπα και πιο γερό. Θυμάμαι ότι άργησα κάποτε ν' αρθώ και έπειτα με τον πατέρα παρηγορητικά: Σπου Τσούκαρη δεν βγαίνο να λυθάρω. «Νάρθεις παιδί μου να σε δω τι γέρισα και δεν μ' ακούν τ' έρμα τα παιδάρια».

Λιβεγίτης ήσουν στη ζωή και αξίο παλινάρι, μα τότε πια σε ανέτασε τ' Αη - Γιάννη το χορτάρι. Κι όσο η μνήμη μου γυρνά μες που Δολού τις ράγες αλλοσυνάτον πάντα σε βλέπω νόρχεσαι, μια με δεξιά (μύνες κάπες).

Κάτι κι εγώ, πατέρα μου, απ' τα σπλάχνια σου ξεγυριάζω επήρτα αλλοίμονο θροσμένο απ' το δέντρο σου κι απ' τον γοιφού μου την καλή του μοίρα. Δ. ΠΟΤΣΗΣ

(Συνέχεια από την 3η σελ.)

τιμώ τους το χωριό θα προλάβει άλλη όψη. Θα φανερωθούν οι παραδοσιακοί και οι ανθισμένοι κήποι. Εάν παρ' όλα αυτά με τα δρομάκια επισκευασθούν και οι ιδιόρρυθμες πόρτες με τις καμάρες και πεταχτούν οι τενεκέδες από τις ακεπές τους και αντικατασταθούν με πλάκα η όψη θα είναι εντελώς διαφορετική. Ας φροντίσουν λοιπόν οι ιδιοκτήτες και με το μικρό αυτό έξοδο ας αντιμετωπίσουν στην προσπάθεια διαμορφώσεως του χωριού τους.

Για το δημόσιο δρόμο δυστυχώς λυπάμαι πραγματικά διότι από χρόνια τώρα είναι μικρό τμήμα 300 μ. παραμένει ακάλυπτο. Αν και μπορεί να θεωρηθεί εκτός των ορίων του οικισμού το Κοινοτικό Συμβούλιο επιμένει ότι ευρίσκεται εντός των ορίων και αρνείται να αναλάβει την ευθύνη που ήθελε τυχόν προκύψει από την δήθεν παράβαση που «παραδοσιακού». Κατήχησε ιστία σκόνης και λίστης ενώ τα απαιτούμενα υλικά δια την ασφαλή διακίνηση παραμένουν αωρισμένα στον «Αγίο Δημήτριο». Όλοι οι κρούσεις που έγιναν μέχρι σήμερα ότι αναλαμβάνονται τα έσοδα της επιστροφής απορρίφθηκαν. Δεν χρειάζεται πύση εμμονή και παρεμβολή έμποδίζουν σε ένα τόσο απλό ζωτικό θέμα.

Κανείς δεν πρόκειται να κατηγορήσει κανέναν για ένα τόσο μικρό τμήμα ενός δημόσιου ζωτικού δρόμου που θα επηρεασθεί με έσοδα άλλων φορέων δίχως να επιβαρυνθεί ο προϋπολογισμός της αυτοδιοίκησης.

Παράλληλα με το δημόσιο δρόμο το χωριό πρέπει να διαθέτει και έναν διεξοδικό ή υπερφιεριστικό που θα προβλέπει εγκλιματισμό.

Το τμήμα που οδηγεί από τον δημόσιο προς την πλατεία της «Μούρας» ως παρακαταθήκη και από εκεί μέχρι τη μάντρα του Λευτέρη Ζωίδη κάλιντα μπορεί να αιχμαλωτιστεί μέχρις ότου της Αγίας Μαρίας. Είναι ένα μικρό τμήμα, δίχως πολλά έσοδα. Η ιδέα ερρίφθη από τα ηρωδευτικά μέλη της αδελφότητας. Μια μελέτη του θέ-

ματος και μια ολιγοήμερη χρήση Νομαρχιακών μηχανημάτων θα έλυσε το πρόβλημα. Ας μην ξεχνούμε και τα σιγορόβια. Από τους 7 κτηνοτρόφους του χωριού οι τρεις έχουν τις χάντρες τους εντός ή παραπλεύρως των λαμπιών, κάτι το οποίο δεν ενδείκνυται για πολλούς λόγους και κυρίως υγείας. Για να ευχυνθεί το χωριό οι χάντρες αυτές πρέπει να απομακρυνθούν από τα όρια του χωριού. Δεν διαθέτουν έξ' άλλου τις σιγαιοδέστερες εγκαταστάσεις που προβλέπονται γι' αυτόν τον σκοπό, είναι τελείως πρόχειρες. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα της Ευρώπης που διαθέτει τόσες καπνοκές όσες όλες μαζί οι 20 χώρες της Ευρώπης. Κατασπέρνουν τους επάκρους βλαστούς των Ευλιδών φυλών και εμποδίζουν την ανάπτυξη των δασών που τόσο ιαυτική έχει η χώρα. Κατά συνέπεια ο ισχυρισμός τους έρχεται να μειωθεί και να αντικατασταθούν με πρόβατα. (Πασιφανής είναι η καταστροφή που έχουν προξενήσει και εξακολουθούν να προκαλούν. Στα περίγυρα του χωριού δεν διακρίνεται παρά θάμνους. Παράλληλα με τους κτηνοτρόφους και οι μελισσοκόμοι πρέπει να αποσφύρουν τις κυμέλες τους έξω από το χωριό και με τη φροντίδα του αγροτικού συνδέσμου να ενδιαφερθούν να φυτέψουν τριανταφυλλιάς και άλλα άνθη που θα τους ωφελούσαν στο καλύτερο κτίριο που κήπου του νεκροταφείου και σι κήποι να καλλιεργηθούν.

Το άλλοτε θαμνιστό δάσος που Αη - Λια έχει σχεδόν κωλυθεί. Οι λαβραίοι υλοτόμοι έχουν προξενήσει σοβαρές καταστροφές στο πορλεθόν. Σήμερα τα δέντρα κόπτονται κόπτονται για θερμαντική ενέργεια δίχως τη δασονομική υπεύθυνη και έλεγχο. Αστυνόμευση δεν υπάρχει. Κόπτονται δέντρα που δεν θα έπρεπε και από μέρα που δεν θα έπρεπε να κοπούν δίχως να ακολουθείται κάποια σχεδιασμός. Ας εμψύχισι τελικά η δασονομική υπηρεσία και ας τηθεί φραγμός στη λαβραία εξαγωγή καυσόξυλων από τα μικρά δάση γύρω από το χωριό πριν ή θα είναι ιαγά διότι δυστυχώς την τελευταία στιγμή ανοίγουμε τα μάτια μας. Δεν επιτρέπεται απήλας στους νόμους του κράτους και της φύσης.

Στο χωριό μας εκτός του Κοινοτικού Συμβουλίου υπάρχει ένα μονομελές σχεδόν εκπαιδευτικό επιτελείο και ο 7)μελής Γεωργοδασικός και Εξωραϊστικός Σύλλογος, στο Γέννημα ο Εκπολιτιστικός και στην Αθήνα η Αδελφότητα Ανεξαρτήτων ο ένας από τον άλλο, αλλά και δίχως συνοχή. Αντί να τους διακρίνει συντονισμός ενεργειών, αλληλοεξάρτηση και κατανόηση στα προβλήματα του χωριού και την λήψη κοινών αποφάσεων ο καθένας τους έχει σχεδόν δικό του «μπαράκι» αν και στα καταστατικά τους έχουν τους ίδιους σκοπούς. Δεν θυμάμαι να άκουσα ότι κάποτε ήρθαν σε κοινή σύσκεψη όπως οι παλαιότεροι, να αποφασίσουν τα προβλήματα του χωριού.

Μαθαίνω ότι ο Αγροτικός Σύλλογος εντείνει τις προσπάθειές του για να ηρασιώσει το χωριό, να κλάσσει και σπέρνει τα χωράφια του κάμπου για καλλιέργεια δημητριακών. Αμέσως παρουσιάσθηκαν και οι πρώτες επιδόσεις. Αντι να χειροκροτηθεί η απόφαση και η πρωτοβουλία προσπαθούν να την εξουδετερώσουν εν τη γενέσει της. Τι το χειρότερο να αντικρύσουμε και πάλι στον

χωριό, να συντονίσουν τις ενέργειές τους και να προωθήσουν λύσεις με ομόνοια και συνεργασία. Οι κάτοικοι και φίλοι του χωριού το εύχονται αυτό ολόμυχα και νύχτα που θα είναι σωτήριο για το χωριό.

Σ' αυτό το σημείο ας μου επιτραπεί και μια μικρή παρενόχληση για τον σεβαστό πατέρα μας. Το χωριό μας απέχει από τη μητροπολιτική έδρα περί τα 15 χλμ. και έχει να τον δει δύο περίπου χρόνια. Αναγνωρίζουμε την σοβαρότητα και το πολυσχολό που εθνικού αγώνα που ανέλαβε για την Β. Ήπειρο και το επικροτούμε με όλη τη δύναμη της ψυχής μας. Ευχόμαστε όμως και δικαιοσύνη περισσότερο ενδιαφέρον και για την Ν. Ήπειρο. Η εκκλησία του χωριού μας λειτουργεί μία και κόπου δύο φορές τον μήνα. Περαιτέρω χειροτονούνται, ιερείς, παπάδες και ιερίτροποι διαφωνούν. Οι ιερείς έχουν ανάγκη των πατρικών του συμβουλών και ευλογιών. Αν κάποτε έλθει σε επικοινωνία με το ποιμένα του, συζητήσει τα προβλήματα του, ακούσει τα παράπονα που πιστεύω ότι οι σύμβουλοι και η ορθοφροσύνη του θα εγείρει αγαθά αποτελέσματα και θα λείψουν οι μικροπαρεξηγήσεις.

Οι απιστοχού Δολιώτες, δισταχώς, σπερούνται ενμέριση από τις αποφάσεις των συμβουλίων και των Συλλόγων. Δεν Εξύρουν τι αποφασίζουν και τι σκοπεύουν να κάνουν. Αι λογοδοσίες έστω ατα βασικά τους σημεία και η οικονομική τους κατάσταση δεν δημοσιεύονται. Ενημερώνονται μόνον οι λίγοι παρεπρεθέντες. Τα «Δολιώτικα» είναι φιλόξενα και πάντοτε ανοικτά στις ανακοινώσεις τους για ενημέρωση των Δολιωτών που επιθυμούν να μαθαίνουν το κάθε τι και την πρόοδο που χωριό τους από τη δική τους εφημερίδα. Το ίδιο και για την εκφώνησή που είναι αποδέκτης διαφόρων δωρεών. Τα πάντα σήμερα όλα αφορούν την κοινοτική δραστηριότητα πρέπει να γίνονται με διαφάνεια και να πυγχάνουν επιδοκημασίες και υποστηρίξεις ηθικής και υλικής κανόνας δεν πρόκειται να συνδράμει στο σκότος.

Πρόσφατα κάποιο διοικητικό μέλος ενός συλλόγου ήταν ρωτήθηκε τι αποφασίστηκε στη συνέλευση που δεν υπήρξε να πορευθεί ο εκπαιδευτής πήρε τη σπερματική απάντηση και ερχόσυν να ακούσεις. Αυτό αρκεί για να σχηματίσουμε γνώμη του πνεύματος που επικρατεί και τις αντιλήψεις που κυριαρχούν.

Μαθαίνω ότι ο Αγροτικός Σύλλογος εντείνει τις προσπάθειές του για να ηρασιώσει το χωριό, να κλάσσει και σπέρνει τα χωράφια του κάμπου για καλλιέργεια δημητριακών. Αμέσως παρουσιάσθηκαν και οι πρώτες επιδόσεις. Αντι να χειροκροτηθεί η απόφαση και η πρωτοβουλία προσπαθούν να την εξουδετερώσουν εν τη γενέσει της. Τι το χειρότερο να αντικρύσουμε και πάλι στον

χωριό, να συντονίσουν τις ενέργειές τους και να προωθήσουν λύσεις με ομόνοια και συνεργασία. Οι κάτοικοι και φίλοι του χωριού το εύχονται αυτό ολόμυχα και νύχτα που θα είναι σωτήριο για το χωριό.

Σ' αυτό το σημείο ας μου επιτραπεί και μια μικρή παρενόχληση για τον σεβαστό πατέρα μας. Το χωριό μας απέχει από τη μητροπολιτική έδρα περί τα 15 χλμ. και έχει να τον δει δύο περίπου χρόνια. Αναγνωρίζουμε την σοβαρότητα και το πολυσχολό που εθνικού αγώνα που ανέλαβε για την Β. Ήπειρο και το επικροτούμε με όλη τη δύναμη της ψυχής μας. Ευχόμαστε όμως και δικαιοσύνη περισσότερο ενδιαφέρον και για την Ν. Ήπειρο. Η εκκλησία του χωριού μας λειτουργεί μία και κόπου δύο φορές τον μήνα. Περαιτέρω χειροτονούνται, ιερείς, παπάδες και ιερίτροποι διαφωνούν. Οι ιερείς έχουν ανάγκη των πατρικών του συμβουλών και ευλογιών. Αν κάποτε έλθει σε επικοινωνία με το ποιμένα του, συζητήσει τα προβλήματα του, ακούσει τα παράπονα που πιστεύω ότι οι σύμβουλοι και η ορθοφροσύνη του θα εγείρει αγαθά αποτελέσματα και θα λείψουν οι μικροπαρεξηγήσεις.

Οι απιστοχού Δολιώτες, δισταχώς, σπερούνται ενμέριση από τις αποφάσεις των συμβουλίων και των Συλλόγων. Δεν Εξύρουν τι αποφασίζουν και τι σκοπεύουν να κάνουν. Αι λογοδοσίες έστω ατα βασικά τους σημεία και η οικονομική τους κατάσταση δεν δημοσιεύονται. Ενημερώνονται μόνον οι λίγοι παρεπρεθέντες. Τα «Δολιώτικα» είναι φιλόξενα και πάντοτε ανοικτά στις ανακοινώσεις τους για ενημέρωση των Δολιωτών που επιθυμούν να μαθαίνουν το κάθε τι και την πρόοδο που χωριό τους από τη δική τους εφημερίδα. Το ίδιο και για την εκφώνησή που είναι αποδέκτης διαφόρων δωρεών. Τα πάντα σήμερα όλα αφορούν την κοινοτική δραστηριότητα πρέπει να γίνονται με διαφάνεια και να πυγχάνουν επιδοκημασίες και υποστηρίξεις ηθικής και υλικής κανόνας δεν πρόκειται να συνδράμει στο σκότος.

Πρόσφατα κάποιο διοικητικό μέλος ενός συλλόγου ήταν ρωτήθηκε τι αποφασίστηκε στη συνέλευση που δεν υπήρξε να πορευθεί ο εκπαιδευτής πήρε τη σπερματική απάντηση και ερχόσυν να ακούσεις. Αυτό αρκεί για να σχηματίσουμε γνώμη του πνεύματος που επικρατεί και τις αντιλήψεις που κυριαρχούν.

Μαθαίνω ότι ο Αγροτικός Σύλλογος εντείνει τις προσπάθειές του για να ηρασιώσει το χωριό, να κλάσσει και σπέρνει τα χωράφια του κάμπου για καλλιέργεια δημητριακών. Αμέσως παρουσιάσθηκαν και οι πρώτες επιδόσεις. Αντι να χειροκροτηθεί η απόφαση και η πρωτοβουλία προσπαθούν να την εξουδετερώσουν εν τη γενέσει της. Τι το χειρότερο να αντικρύσουμε και πάλι στον

χωριό, να συντονίσουν τις ενέργειές τους και να προωθήσουν λύσεις με ομόνοια και συνεργασία. Οι κάτοικοι και φίλοι του χωριού το εύχονται αυτό ολόμυχα και νύχτα που θα είναι σωτήριο για το χωριό.

Περιμένουμε ελληνιστά. Ε. ΚΟΥΒΑΡΑΣ

Μουσών 62 Π. Φάληρο

ΑΘΗΝΑ — Σεπτέμβριος 1988

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στις 26 Νοεμβρίου στην Αθήνα απέκτησε χαριτωμένο αγοράκι η Αφροδίτη Ευαγγέλου Φωτοπούλου.

Η εφημερίδα μας εύχεται να τους ζήσει.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Στην οικογένεια του συγχωριανού μας κ. Ευάγγελου Παγούνη για τους αρραβώνες της κόρης του Μαρίας ευχόμαστε συγχαρητήρια και καλά στέφανα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθανε στις 25 Νοεμβρίου στην Αθήνα η Κατίνα Ηλία Πότση, εγγονή της Χρυσούλας Πότση.

Η εφημερίδα μας εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια στους δικούς της.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Έγινε στο χωριό μνημόσυνο της Λευκοθέας Κούλα.

ΔΩΡΕΕΣ

Ο κ. Χριστόφορος Γ. Μούστος υπέρ ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Δολού δρχ. 20.000.

ΔΟΛΙΩΤΗ, ΜΗ ΡΩΤΑΣ ΤΙ ΕΚΑΝΕ
ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΣΟΥ ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΣΚΕ-
ΨΟΥ ΕΣΥ ΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑ-
ΝΕΙΣ ΓΙ ΑΥΤΟ.